

Enemies aparentment pacífics

CONCULCACIONS (3)

A Catalunya tenim l'enemic ficat a casa mateix. Em refereixo a aquells que sense fer-ne aparença actuen com a veritables ganivetes que tallen tot el que sigui sinònim de catalanitat, tant en la mateixa llengua catalana, que no utilitzen mai, com en altres àmbits propis del nostre país. Son relativament pocs els espanyols residents a Catalunya que s'identifiquen amb l'autèntic país. Segur que amb menys facilitat que estrangers d'altres països que més ràpidament s'interessen per la cultura i llengua de Catalunya.

Són molts, masses els que de la manera més natural i sense aparent anormalitat exerceixen de parlants d'una altra llengua que no és la catalana i més concretament com a parlants d'espanyol com si aquesta fos una llengua natural a Catalunya. El mateix passa al nord de Catalunya amb el francès. Molts tenen un complexa de superioritat en la llengua, que no té cap mena de justificació.

Al darrera d'aquesta situació s'hi amaguen tota una sèrie de consideracions que miraré d'esbossar i que denoten l'anormalitat massa normal en què a Catalunya es produeixen aquests fets.

Quins són, al meu entendre, els conceptes que es manifesten en aquesta contradictòria situació?

Tenir a dins a casa una massa important de ciutadans que no volen utilitzar la nostra llengua perquè així creuen afirmar que encara que resideixin a Catalunya, resideixen a Espanya. Primer exabrupte d'una imposició.

Exerceixen la gran mentida assegurant que el nostre país té dues llengües, el català i l'espanyol, a més amb la pretensió que això és des de sempre. Al nord ni això es plantegen, allà encara hi ha menys respecte o menció del català i l'estat francès sols considera una llengua, la francesa.

Els actors d'aquesta comèdia (mai més ben dit) quan diuen alguna paraula en català ho fan generalment en un to burleta i ridiculitzador acompanyat d'un cert aire de perdonavides . Intol·lerable!

La seva actuació que fa molts anys que dura, ha aconseguit que a Catalunya es pugui viure completament en espanyol i que aquesta possibilitat estigui en moltes situacions completament vetada als parlants en català. Acció i resultats s'han de titllar sense pensar-s'hi, de clar genocidi lingüístic. Aquest hàbit comporta la desestructuració de la llengua dèbil, el català a Catalunya.

Un genocidi és un assassinat massiu, que afecta tot un poble o un grup ètnic. Sens cap dubte, aquests és el cas, no tan sols de la nostra llengua sinó de manera global en el nostre país, que ens dediquen espanyols i francesos.

I ho hem de tenir present de manera constant i no perdre ocasió de denunciar aquesta situació allà on sigui. És el primer precepte pels catalans, revoltar-nos sense defallir, d'aquesta cruel imposició.

Contràriament, són molts els catalans que arriben a creure que aquesta és una situació de normalitat a Catalunya. Sempre ho han viscut així i aquesta anormalitat, els sembla naturalment acceptable. No parlem de la gravetat dels que han entrat en el podrimener del tergiversat síndrome de l'auto odi.

Dues observacions importantíssimes, la primera és no parlar mai (o sigui normalment) cap altra llengua que no sigui el català. La segona interpel·lar aquella gent que fa anys que viu a Catalunya i parla sempre en castellà, preguntant-los si és que tenen alguna cosa en contra del català, afegint durant el diàleg, que la llengua pròpia de Catalunya és el català i que l'espanyol i el francès són llengües imposades amb la força de les armes, etc.

Cal esgrimir reiteradament tota aquesta argumentació, molt pacíficament de la mateixa manera que ells, que també amb aparença pacífica col·laboren en la destrucció de la nostra llengua i el nostre patrimoni.

Claudi Romeu, 26 de maig del 2007